

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **P. K.**, st. příslušnost X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Tauberem
sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2024, č. j. MV-89491-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včasně podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 11. 4. 2024, č. j. OAM-29036-14/DP-2023.

Prvostupňový správní orgán jím podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), zamítl žádost žalobkyně ze dne 1. 8. 2023 a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia jí neprodloužil, neboť nedoložila ve stanovené lhůtě doklady nezbytné pro ověření údajů uvedených v žádosti.

II. Podání účastníků

II.1 Žaloba

2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobkyně žalobou, již se domáhá jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítá, že nebyly splněny předpoklady k tomu, aby nastaly účinky fikce doručení výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 21. 11. 2023 vydané za účelem odstranění vad její žádosti. Po uplynutí úložní doby nedošlo k vhození doručované zásilky do poštovní schránky, nýbrž zásilka byla vrácena zpět odesílateli. Ačkoli tato skutečnost sama o sobě nemá vliv na nastolení účinků fikce doručení, je dle žalobkyně důkazem toho, že neměla označenou domovní schránku, neboť v opačném případě by do ní doručovaná písemnost byla vhozena. Předpokladem toho, aby došlo k nastolení fikce doručení, však je, aby v souladu s § 23 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) bylo oznámení o neúspěšném doručení zásilky vloženo spolu s poučením do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Žalobkyně namítá, že tak se nestalo. V situaci, kdy není prokázáno doručení výzvy k odstranění vad, není možné, aby správní orgán dovozoval pro žalobkyni negativní důsledky v souvislosti s tím, že na tuto výzvu nereagovala.
3. Žalobkyně dále namítá, že správní orgány byly povinny posoudit přiměřenost dopadu svých rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. To však provedly nedostatečně. Nezabývaly se totiž tím, že v České republice již řadu let studuje bakalářský studijní program, který studovat (a také zakončit) nadále hodlá. Ačkoli probíhající studium není výslovně uvedeno v § 174a ZPC, žalobkyně zdůrazňuje, že daný výčet je pouze demonstrativní. Má za to, že jelikož skutečnost jejího studia vyplývá ze správního spisu, měly správní orgány toto vzít při posuzování dopadů do soukromého života žalobkyně v potaz, což neučinily.

II.2 Vyjádření žalované

4. Žalovaná uvádí, že námitky žalobkyně nepovažuje za důvodné. Odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť většina výtek formulovaných v žalobě je obsahově shodná s námitkami uvedenými v odvolání, kde byly řádně vypořádány. Podle žalované byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně byla správními orgány posouzena na základě jim známých skutečností.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě.

6. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
7. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

III.1 Fikce doručení výzvy

8. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 1. 8. 2023 požádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia. Výzvou prvostupňového správního orgánu ze dne 21. 11. 2023, č. j. OAM-29036-11/DP-2023 (dále jen „výzva“) byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad její žádosti, konkrétně k doložení dokladu o zajištění ubytování. K odstranění vad žádosti jí byla poskytnuta lhůta 7 dnů od doručení výzvy. Současně byla poučena, že pokud k dané výzvě ve stanovené lhůtě specifikované nedostatky neodstraní, správní orgán její žádost zamítne. Tato písemnost byla žalobkyni doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb Česká pošta, s. p., a to na adresu „X“; jedná se přitom o adresu, kterou sama žalobkyně uvedla ve své žádosti a která byla u ní evidována v informačním systému cizinců jako místo hlášeného pobytu.
9. Z vrácené obálky k této písemnosti založené ve správním spise se podává, že žalobkyně byla vyzvána k vyzvednutí zásilky a bylo jí zanecháno příslušné poučení. Tato skutečnost je jednak poštovní doručovatelkou křížkem zaznačena na přední straně doručanky, nadto ze zadní strany obálky je odtrženo předmětné oznámení s poučením. Dále je na doručence uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 22. 11. 2023, vyzvednuta ovšem nikdy nebyla. Po uplynutí úložní doby nebylo možné zásilku vložit do schránky ani na jiné vhodné místo, protože byla vrácena odesílateli; to je zaznačeno na zadní straně obálky.
10. Následně prvostupňový správní orgán vydal dne 11. 4. 2024 rozhodnutí o zamítnutí žádosti kvůli neodstranění jejích vad uvedených ve výzvě. Konstatoval, že tato výzva byla žalobkyni doručena fikcí dne 4. 12. 2023, přičemž na ni až do vydání prvostupňového správního rozhodnutí nijak nezareagovala. Rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo žalobkyni doručováno taktéž na adresu „X“. Byla jí opětovně nejprve zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a příslušné poučení, ovšem tentokrát si žalobkyně uloženou zásilku u provozovatele poštovních služeb vyzvedla.
11. Podle § 169a odst. 1 ZPC platí, že *doručuje-li správní orgán prostřednictvím provozovatele poštovních služeb v řízení o žádosti podle tohoto zákona nebo v řízení o zrušení údaje o místu hlášeného pobytu cizince na území podle § 98a písemnost cizinci oprávněnému pobývat na území, doručuje cizinci pouze na adresu evidovanou v informačním systému cizinců podle § 158 odst. 3 nebo sdělenou podle § 19 odst. 3 správního řádu, a není-li údaj o této adrese veden, na adresu místa hlášeného pobytu cizince na území.*
12. Podle § 23 správního řádu platí, že *nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží (odst. 1). Adresát se vyzve vložím oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil (odst. 4). Zároveň s*

oznámením podle odstavce 4 se adresát písemně poučí o právních důsledcích, které by jeho případné jednání podle § 24 odst. 1, 3 a 4 vyvolalo nebo o možnosti postupu podle § 24 odst. 2. Toto poučení musí obsahovat i označení správního orgánu, který písemnost odesílá, a jeho adresu (odst. 5).

13. Podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
14. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, č. 3524/2017 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda následně došlo ke vhození uložené písemnosti do schránky adresáta. Tato povinnost má za účel určité zvýšení komfortu adresátů, vzhledem k tomu, že její realizace je vázána na řadu podmínek, nelze při jejím nesplnění dovozovat to, že by doručení fikcí nenastalo. (...) Rozšířený senát má za to, že zákonné požadavky pro vznik fikce doručení jsou splněny i v případě, že z některého důvodu k následnému vložení doručované písemnosti do schránky adresáta nedošlo“ (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta, srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2017, sp. zn. II.ÚS 251/17). Ostatně ani žalobkyně nerozporuje tu skutečnost, že následné nevhození obálky s písemností, která byla doručena fikcí kvůli jejímu nevyzvednutí v úložní době, nezpůsobuje neúčinnost takového doručení.
15. Žalobkyně ovšem tvrdí, že v projednávané věci nemohla u předmětné výzvy vůbec nastat fikce jejího doručení ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu. Nedošlo totiž ke splnění obligatorního požadavku spočívajícího v zanechání oznámení dle § 23 odst. 4 správního řádu o neúspěšném pokusu doručení a uložení písemnosti. Žalobkyně má za to, že správním orgánem nebylo prokázáno řádné doručení předmětné výzvy. Soud však nemůže argumentaci žalobkyně přisvědčit.
16. Nejprve je třeba předeslat, že poštovní doručenky mají při doručování podle správního řádu toliko povahu soukromé listiny. Ze zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, totiž vyplývá, že pošta již není úřadem, ale pouze subjektem poskytujícím služby na ekonomickém základě. Povahu veřejné listiny přitom doručenkám nepřisuzuje správní řád ani jiný právní předpis (srov. např. rozsudky NSS ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005-82, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61, či ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27). V rozsudku ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 30/2013-34, Nejvyšší správní soud doplnil, že § 50f odst. 3 občanského soudního řádu, který doručenku za veřejnou listinu prohlašuje, se týká pouze doručenky užívané při doručování podle občanského soudního řádu; toto ustanovení přiměřeně platí i pro správní soudnictví (§ 64 s. ř. s.), nikoliv však pro správní řízení.
17. Nejvyšší správní soud se též opakovaně zabýval prokazováním správnosti údajů uvedených na doručence a způsobem jejich popření. V rozsudku dne 23. 5. 2025, č. j. 10 As 44/2025-36, shrnul: „Pro doručenky jako soukromé listiny neplatí presumpce pravdivosti, a tedy „stačí věrohodné popření její správnosti druhým účastníkem, aby nastoupila důkazní povinnost a důkazní břemeno toho účastníka, který tvrdil skutečnosti, jež měly být takovou listinou prokázány“ (srov. rozsudky NSS ze dne 6. 6. 2023, č. j. 7 Azs 56/2023-43, nebo ze dne 14. 7. 2017, č. j. 5 As 242/2016-27). Současně ale platí, že účastník řízení musí doručení písemnosti zpochybnit. Sám tak musí unést břemeno tvrzení a předejít takové skutkové okolnosti, které jsou způsobilé

doručení a údaje uvedené na doručence zpochybnit tak, aby vytvořily jinou věrohodnou verzi reality, podle které nemohou údaje uvedené na doručence odpovídat skutečnosti (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011-38). Tím může být například tvrzení, že se v době doručování nenacházel na adrese určené pro doručování a doručenkou tak nemohl podepsat a zásilku převzít (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61, nebo ze dne 7. 2. 2012, č. j. 8 As 97/2011-38).“

18. Současně však Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 1. 2025, č. j. 6 As 51/2024-42, také upozornil, že „každý je povinen si na adrese trvalého pobytu či adrese pro doručování zajistit přebírání písemností zasílaných orgány veřejné moci, v opačném případě musí nést negativní následky včetně fikce doručení. [...] Podstatou zákonných pravidel pro doručování písemností správními orgány je zajistit efektivitu doručování (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-413). [...] právní úprava fikce doručení sice představuje zásah do práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, tento zásah však označil za přípustný, neboť fikce doručení má zabránit, aby účastníci řízení nepřebíráním písemností bez relevantního důvodu nebránili postupu řízení (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-413, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2013, sp. zn. III. ÚS 272/13).“
19. V projednávané věci je tedy rozhodující otázkou, zda se žalobkyni podařilo „věrohodně popřít“ záznam poštovní doručovatelky uvedený na předmětné doručence, tedy že žalobkyně bylo zanecháno oznámení s vyzvou k vyzvednutí zásilky včetně příslušného poučení. Žalobkyně tvrdí, že tuto skutečnost vyvrací fakt, že jí nebylo možno po uplynutí úložní doby zanechat doručovanou písemnost. Neměla totiž označenou a přístupnou poštovní schránku. Totožně formulovanou námitkou se již zabýval Městský soud v Praze, který ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 5 A 124/2015-38, v bodech 18-19 (proti tomuto rozhodnutí nebyla podána kasační stížnost). Městský soud vyslovil následující závěr:
20. Z aplikované právní úpravy obsažené v § 23 odst. 4 správního řádu nevyplývá, že jiné vhodné místo pro vložení oznámení o uložení zásilky musí být totožné s jiným vhodným místem, kam se případně po uplynutí lhůty 10 dnů vloží doručovaná písemnost. Naopak je výslovně zakotveno, že písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán. Zákonná dikce tedy akcentuje, že následné vložení doručované písemnosti na jiné vhodné místo musí být současně možné. Tuto možnost nelze chápat pouze v obecném smyslu, tedy jako prostou existenci jiného vhodného místa, ale s přihlédnutím k požadavku na zachování listovního tajemství (podle čl. 13 Listiny základních práv a svobod nikdo nesmí porušit listovní tajemství ani tajemství jiných písemností a záznamů, ať již uchovávaných v soukromí, nebo zasílaných poštou anebo jiným způsobem, s výjimkou případů a způsobem, které stanoví zákon ...) se musí jednat o takové místo, kde bude možné písemnost zanechat, aniž by k této písemnosti měl volný přístup blíže neidentifikovatelný okruh osob odlišných od adresáta doručované písemnosti. Řečeno jinak, oznámení o uložení zásilky může poštovní doručovatel umístit zpravidla ve vnitřním prostoru domu, kde se nacházejí poštovní schránky, případně kde může být též nástěnka umožňující připevnění písemného textu. Naproti tomu doručovaná zásilka musí být chráněna před jejím otevřením nepovolanou osobou, a proto je vyloučeno, aby byla, stejně jako oznámení o uložení zásilky, volně přístupná, např. tak, že bude položena na domovní schránky nebo na jiné, veřejnosti či obyvatelům domu dostupné místo ve vnitřním prostoru budovy (bod 18).

21. *Pokud žalobkyně v návaznosti na svá další tvrzení poukazuje na to, že nebyla žádným způsobem informována o uložení zásilky na poště, nelze přehlédnout to, že žalobkyně jednak nezpochybňuje danou adresu jako svou (jedinou) kontaktní adresu, a též zcela opomíjí rozvést skutkové okolnosti, které by nasvědčovaly závěru, že se objektivně nemohla o uložení zásilky dozvědět. (...) Zároveň se nabízí otázka, zda se vůbec pokoušela prověřit, nenacházejí-li se ve společných prostorách domu jí určená oznámení o uložení poštovních zásilek. Žalobkyně v tomto směru nenabídla žádná skutková tvrzení, např. o podobě a členění vnitřních prostor domu, kam má přístup poštovní doručovatel, případně o své problematické zkušenosti s doručováním poštovních zásilek apod. V návaznosti na výše citovaný závěr vyjádřený v rozhodnutí NSS ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 103/2016-35, má soud za to, že žalobkyně nepředložila taková skutková tvrzení, která by byla způsobila zpochybnit řádnost doručení, resp. údaje obsažené na doručence, ze které žalovaný při rozhodování v projednávané věci vycházel (bod 19).*
22. Ze shora citovaným posouzením se krajský soud ztotožňuje a neshledal důvod, proč by měl k projednávané věci přistoupit odlišným způsobem. Žalobkyně v žalobě uvádí pouze to, že k vložení oznámení o neúspěšném doručení nemohlo dojít, protože v dané době neměla označenou a přístupnou domovní schránku. Soud ovšem zdůrazňuje, že oznámení bylo možno zanechat také na jiném vhodném místě (např. u schránek, přilepené na domovních dveřích apod.), což žalobkyně nijak nerozporuje a nevyvrací. Zdejší soud přitom souhlasí se závěry městského soudu, že toto „jiné vhodné místo“ bude v případě zanechání oznámení o neúspěšném pokusu o doručení (tj. v situaci, kdy jde fakticky toliko útržku z obálky, který nepodléhá listovnímu tajemství a neobsahuje citlivé informace o podstatě doručované listiny) podstatně širší než u obálky se samotnou písemností. Pouhá skutečnost, že je na obálce, již byla žalobkyni doručována výzva k odstranění vad, zaznamenáno, že ji „nebylo možno vložit do schránky nebo na jiné vhodné místo“, není předestřením takové skutkové okolnosti, která je způsobila zpochybnit údaj uvedený na doručence. Toto tvrzení tedy kvalifikovaně nerozporuje, že žalobkyni byla vyzvána k vyzvednutí zásilky a bylo jí zanecháno poučení o následcích jejího nevyzvednutí).
23. Žalobkyně svými tvrzeními vznesenými v žalobě nevytvořila takovou jinou věrohodnou verzi reality, podle které by záznam poštovní doručovatelky, že výzvu k vyzvednutí písemnosti zanechala, nemohl odpovídat skutečnosti. Kvalifikovaně tedy nezpochybnila, že jí výzva k odstranění vad žádosti o prodloužení pobytového oprávnění byla řádně (fiktivně) doručena. Není proto důvodná její žalobní námitka, že nebyly splněny podmínky, aby prvostupňový správní orgán její žádost zamítl pro neodstranění vad ve stanovené lhůtě. Naopak, prvostupňový správní orgán v dané situaci postupoval správně, pokud žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) ZPC zamítl.

III.2 Dopad do soukromého a rodinného života

24. Žalobkyně dále namítá, že se správní orgány nezabývaly tím, že v České republice již řadu let studuje bakalářský studijní program.
25. Prvostupňový správní orgán dospěl k závěru, že jím vydané rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného ani soukromého života žalobkyně, protože ta je svobodná, bezdětná a její oba rodiče žijí v Ruské federaci. Na území České republiky nevlastní žádnou nemovitost, která by vyžadovala osobní starost a pobývá zde teprve od září 2019, přičemž

za tak krátkou dobu nemohlo dojít ke zpřetrhání vazeb v zemi jejího původu. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí doplnila, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2019, což s ohledem na její věk není převážná doba jejího života, nemohla si zde vytvořit tak silné vazby. Zdůraznila též, že po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy, které mohou svědčit ve prospěch cizince, a tedy které dokládají nepřiměřenost zásahu rozhodnutí.

26. Soud konstatuje, že míra a intenzita poměřování legitimních veřejných zájmů s právem cizince na soukromý a rodinný život se přímo odvíjí od množství a kvality informací, které má správní orgán k dispozici. Platí, že břemeno tvrzení tíží především žadatele o konkrétní pobytové oprávnění; správní orgány nejsou povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy pátrat po podrobnostech žadatelova soukromí, které by případně převážily nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, body 28 a 29; tento závěr potvrdil Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ze dne 16. 5. 2024, č. 15117/21 a 15689/21, *Mirzoyan* proti České republice, bod 99). Nepřezkoumatelná proto nemohou být ta rozhodnutí správních orgánů, která se přiměřeností zásahu do cizincova soukromého a rodinného života nezabývají právě proto, že žadatel sám v tomto směru v řízení před správními orgány nic konkrétního netvrdil (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 6. 2021, č. j. 9 Azs 64/2021-41, body 20 a 23, ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Azs 75/2021-25, bod 30, či rozsudky ze dne 10. 5. 2021, č. j. 5 Azs 393/2018-36, ze dne 13. 12. 2022, č. j. 6 Azs 75/2021-25, a ze dne 28. 2. 2025, č. j. 10 Azs 125/2024-27).
27. Bylo tedy zejména na samotné žalobkyni, aby žalované tvrdila a doložila, z jakého důvodu považuje zásah do svého soukromého a rodinného života za nepřiměřený. Je ovšem pravdou, že v projednávané věci nebyl s žalobkyní proveden pohovor, tudíž na tyto skutečnosti nebyla ze strany správních orgánů výslovně dotázána. Ke své žádosti přitom přiložila mimo jiné potvrzení Mendelovy univerzity v Brně, že k datu 26. 7. 2023 je zapsána jako studentka prezenčního bakalářského studijní programu Mezinárodní teritoriální studia na Fakultě regionálního rozvoje, přičemž splnila podmínky pro postup do dalšího semestru, který bude probíhat od 1. 9. 2023 do 15. 2. 2024. Správní orgány tedy měly v době svého rozhodování ve správním spise k dispozici (byť již neaktuální) podklad o tom, že žalobkyně studovala vysokou školu a bylo možno dovozovat, že v tomto chce i nadále pokračovat, neboť její žádost tkvěla právě v prodloužení povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia.
28. Oba správní orgány shodně konstatovaly, že dosavadní pobyt žalobkyně na území České republiky (od roku 2019) nepovažují sám o sobě za dostatečně relevantní skutečnost způsobující nepřiměřenost zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Soud má přitom za to, že v tomto posouzení je implicitně reflektováno také to, že žalobkyně na území České republiky doposud studovala, neboť právě za tímto účelem jí zde byl pobyt povolen. Správní orgány přesto výslovně naznaly, že ani dosavadní pobyt na území (povolený za účelem vysokoškolského studia) nečiní předmětná rozhodnutí nepřiměřenými. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Žalobkyně může studovat jinou vysokou školu ve své zemi původu nebo v jakémkoli jiném státě, případně se může vrátit ke studiu téhož oboru na Mendlově univerzitě poté, co si zajistí nové pobytové oprávnění k pobytu v České republice za tímto účelem. Nutno zdůraznit, že komplikace spojené s důsledky rozhodnutí správních orgánů jsou způsobeny pochybením (vlastním zaviněním) samotné žalobkyně, která ke své žádosti nedoložila všechny po ní požadované podklady, resp. v průběhu příslušného

správního řízení si řádně nepřebírala jí doručované zásilky. Námitka nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházely vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 23. února 2026

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce